

บทสรุปผู้บริหาร

Critical Ecosystem Partnership Fund (CEPF) ก่อตั้งขึ้นมาเพื่อรักษาภูมิภาคที่มีความหลากหลายด้านชีวภาพมากสุดของโลกแต่ตกอยู่ได้อันตรายมากที่สุดเช่นกัน หรือที่เรียกกันว่าเป็นพื้นที่เสี่ยงต่อการสูญเสียชีวิตวิทยากรชีวภาพ (biodiversity hotspots) โดยเป็นความร่วมมือระหว่าง l'Agence Française de Développement, Conservation International (CI), Global Environment Facility, รัฐบาลญี่ปุ่น มูลนิธิจอห์น ดี และแคเธอรีน ที แมคอาเธอร์ (John D and Catherine T. MacArthur Foundation) และธนาคารโลก

จุดประสงค์เบื้องต้นของ CEPF คือการแสวงหาความร่วมมือจากภาคประชาสังคม ไม่ว่าจะในกลุ่มชุมชน เอ็นจีโอ สถาบันวิชาการและหน่วยงานเอกชน เพื่อหาทางอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพในพื้นที่เสี่ยงต่อการสูญเสียชีวิตวิทยากรชีวภาพ เพื่อให้ประสบความสำเร็จ การดำเนินงานต้องสนับสนุนยุทธศาสตร์และโครงการที่มีอยู่แล้วของรัฐบาลประเทศต่าง ๆ และของแหล่งทุนด้านการอนุรักษ์ ด้วยเหตุดังกล่าว CEPF จึงส่งเสริมการทำงานเป็นภาคีระหว่างกลุ่มที่หลากหลายซึ่งมีศักยภาพที่โดดเด่น และหาทางลดความซ้ำซ้อนเพื่อให้เกิดการทำงานอนุรักษ์อย่างรอบด้านและประสานงานกัน กิจกรรมอย่างหนึ่งของ CEPF คือการจัดเตรียม “ข้อมูลพื้นฐานระบบนิเวศ” (ecosystem profile) การกำหนดยุทธศาสตร์ร่วมที่เกิดจากการปรึกษาหารือกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในพื้นที่ ทั้งนี้เพื่อกำหนดยุทธศาสตร์การลงทุนระยะห้าปีที่มีพื้นฐานมาจากการวิเคราะห์สถานการณ์โดยละเอียด

เอกสารชิ้นนี้แสดงลักษณะข้อมูลพื้นฐานระบบนิเวศในพื้นที่เสี่ยงเขตอินโด-พม่า (Indo-Burma Hotspot) ซึ่งครอบคลุมพื้นที่ส่วนที่ไม่ใช่พื้นน้ำในประเทศกัมพูชา สปป.ลาว พม่า ไทย และเวียดนาม รวมทั้งบางส่วนทางตอนใต้ของจีน ภูมิภาคอินโด-พม่าอุดมไปด้วยพืชพรรณและสัตว์ป่าประจำถิ่น และมีพื้นที่อาศัยตามธรรมชาติเหลืออยู่อย่างจำกัด จึงถูกจัดให้เป็นพื้นที่เสี่ยงต่อการสูญเสียชีวิตวิทยากรชีวภาพ หนึ่งในสิบแห่งของโลก ในแง่ของการไม่สามารถทดแทนความสูญเสีย และถือเป็นพื้นที่คุกคามมากที่สุดหนึ่งในห้าของโลก ภูมิภาคอินโด-พม่ามีประชากรอาศัยอยู่มากกว่าพื้นที่เสี่ยงอื่นใดในโลก และระบบนิเวศตามธรรมชาติที่เหลืออยู่ก็ลดน้อยลงอย่างมาก ต้องเผชิญกับแรงกดดันที่เพิ่มขึ้นเนื่องจากการสูญเสียแหล่งอาศัย ความเสื่อมโทรมและการสูญสลาย รวมทั้งการใช้ประโยชน์มากเกินไปของทรัพยากรธรรมชาติ

การปรับปรุงข้อมูลพื้นฐานระบบนิเวศ

CEPF ให้ทุนสนับสนุนกลุ่มภาคประชาสังคมในพื้นที่เสี่ยงเขตอินโด-พมานับแต่เดือนกรกฎาคม 2551 ทั้งนี้ตามข้อมูลพื้นฐานระบบนิเวศที่จัดทำขึ้นจากกระบวนการปรึกษาหารือเมื่อปี 2546 แต่ในช่วงที่ผ่านมา มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นมากมาย โดยเฉพาะการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญที่เกิดขึ้นกับธรรมชาติ และผลกระทบที่คุกคามความหลากหลายทางชีวภาพ และความท้าทายใหม่ ๆ ที่เกิดขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการพัฒนาไฟฟ้าพลังน้ำ เกษตรแบบอุตสาหกรรม การทำเหมืองแร่ และการเปลี่ยนแปลงสภาวะภูมิอากาศ นอกจากนั้น ยังมีการเปลี่ยนแปลงแบบแผนการลงทุนด้านการอนุรักษ์ กล่าวคือแหล่งทุนเพื่อการอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพหลายแห่งได้ปรับเปลี่ยนลำดับความสำคัญของโครงการ หรือไม่ก็ถอนตัวจากภูมิภาคนี้ไป นอกจากนั้น ภาคประชาสังคมในประเทศส่วนใหญ่ในภูมิภาคเริ่มมีพื้นที่การทำงานมากขึ้น ทำให้เกิดโอกาสใหม่ ๆ ที่กลุ่มระดับรากหญ้า กลุ่มในท้องถิ่นและระดับประเทศจะมีส่วนร่วมในการทำงานอนุรักษ์ สุดท้าย การลงทุนของ CEPF และแหล่งทุนอื่น ๆ ทำให้เกิดเวทีที่เข้มแข็ง ส่งผลให้เกิดการอนุรักษ์ แนวปฏิบัติที่ดี และศักยภาพด้านข้อมูล ซึ่งควรมีการสานต่อ

ในเดือนเมษายน 2554 CEPF ร่วมกับมูลนิธิแมคอาเธอร์ (MacArthur Foundation) มูลนิธิมาร์กาเร็ต เอ คาร์กิลล์ (Margaret A. Cargill Foundation) และมูลนิธิแมคไนท์ (McKnight Foundation) ได้ประชุมพูดคุยการทำงานร่วมกัน ในแง่การประสานงานเพื่อการให้ทุนกับภาคประชาสังคมในเขตอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขง ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของพื้นที่เสี่ยงเขตรินโด-พม่า ในเวลาต่อมาทั้งสี่แหล่งทุนเห็นชอบต่อการให้ทุนสนับสนุนการปรับปรุงข้อมูลพื้นฐานระบบนิเวศ โดยกระบวนการปรับปรุงข้อมูลได้เริ่มต้นขึ้นแล้วเมื่อเดือนมิถุนายน 2554 และจะสิ้นสุดลงในเดือนมกราคม 2555

ทางสำนักเลขาธิการของ CEPF ทำหน้าที่ประสานงานกระบวนการปรับปรุงฐานข้อมูล โดยร่วมมือกับหน่วยงาน BirdLife International ในอินโดจีน, CI-China Program, Kadoorie Farm & Botanic Garden, Samdhana Institute และ Yunnan Green Environment Development Foundation ที่ผ่านมามีการจัดการปรึกษาหารือกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียกว่า 470 คนในระหว่างกระบวนการปรับปรุงข้อมูล ทั้งในรูปของการสัมมนาเชิงปฏิบัติการ การประชุมกลุ่มย่อย หรือการแลกเปลี่ยนข้อมูลทางอีเมล ทำให้สามารถจัดทำเอกสารร่างสมบูรณซึ่งสะท้อนความร่วมมือระหว่างภาคประชาสังคม ภาครัฐ และแหล่งทุน

ยุทธศาสตร์การลงทุนและจุดที่นำลงทุนของ CEPF

ข้อมูลพื้นฐานระบบนิเวศเป็นการนำเสนอภาพรวมของพื้นที่เสี่ยงเขตรินโด-พม่า ในแง่ความสำคัญต่อการอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ และนโยบายด้านเศรษฐกิจ-สังคม รวมทั้งบริบทของภาคประชาสังคม มีการจำแนกตัวชี้วัดผลลัพธ์การอนุรักษ์ ทั้งในแง่จำนวนสปีชีส์ จำนวนพื้นที่ และสเกลของระเบียบพื้นที่ (corridor) (หรือทิวทัศน์) และประเมินผลคุกคามที่สำคัญต่อความหลากหลายทางชีวภาพและสาเหตุที่รบกวนในการวิเคราะห์สถานการณ์ประกอบด้วยการประเมินการลงทุนด้านการอนุรักษ์ที่เป็นอยู่ และผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงสภาวะภูมิอากาศที่มีต่อการอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ จากนั้นมีการนำข้อมูลพื้นฐานระบบนิเวศไปใช้เพื่อพัฒนายุทธศาสตร์การลงทุนของแหล่งทุนโดยรวมซึ่งสนใจสนับสนุนการทำงานอนุรักษ์ของภาคประชาสังคม ยุทธศาสตร์เหล่านี้ช่วยให้ CEPF ทราบว่าควรมีการลงทุนในจุดไหนเพื่อให้เกิดมูลค่าเพิ่มสูงสุด

จุดที่นำลงทุนของ CEPF ครอบคลุมระยะห้าปี โดยเป็นการต่อยอดจากการลงทุนที่ผ่านมา และเป็นการสนับสนุนการลงทุนของแหล่งทุนอื่น ๆ พื้นที่เหล่านี้ประกอบด้วยโอกาสการสนับสนุนทุนเชิงยุทธศาสตร์ ทิศทางด้านยุทธศาสตร์ที่มีระยะเวลา ซึ่งทำให้สามารถจำแนกลำดับความสำคัญของการลงทุน กำหนดประเภทกิจกรรมที่มีคุณสมบัติได้รับทุนสนับสนุนจาก CEPF ทางหน่วยงานภาคประชาสังคมหรือบุคคลทั่วไปอาจเสนอโครงการที่ช่วยให้สามารถปฏิบัติตามยุทธศาสตร์เหล่านี้ได้ โดยอย่างน้อยต้องตอบสนองทิศทางเชิงยุทธศาสตร์ข้อใดข้อหนึ่ง ข้อมูลพื้นฐานระบบนิเวศไม่ได้ครอบคลุมแนวคิดโครงการที่เฉพาะเจาะจง โดยทางกลุ่มภาคประชาสังคมจะต้องพัฒนาแนวคิดเหล่านี้เองในระหว่างการสมัครเพื่อขอรับทุนจาก CEPF

พื้นฐานการวางแผนการลงทุนด้านชีวภาพในพื้นที่เสี่ยงเขตรินโด-พม่าของ CEPF เกิดจากการประเมินผลการอนุรักษ์ในแง่จำนวนสปีชีส์ที่ตรวจวัดได้ จำนวนพื้นที่ และระเบียบพื้นที่ที่ควรได้รับการอนุรักษ์เพื่อควบคุมความสูญเสียทางชีวภาพในระดับโลก ในระหว่างการเตรียมข้อมูลพื้นฐานระบบนิเวศในเบื้องต้น เราได้มีการจำแนกผลลัพธ์การอนุรักษ์ภูมิภาคอินโด-พม่า ในระหว่างกระบวนการปรับข้อมูล จะมีการแก้ไขผลลัพธ์จากการอนุรักษ์เพื่อให้สะท้อนการเปลี่ยนแปลงของสถานภาพของสปีชีส์ พื้นที่ และระเบียบพื้นที่ และการปรับปรุงแหล่งข้อมูล โดยเฉพาะสำหรับประเทศพม่า เพื่อกำหนดทิศทางการลงทุนอย่างมีประสิทธิภาพของ CEPF และแหล่งทุนอื่น ๆ เราได้ให้ความสำคัญในเบื้องต้นกับผลลัพธ์ในเชิงจำนวนสปีชีส์ พื้นที่ และระเบียบพื้นที่

ทั้งนี้เป็นผลมาจากกระบวนการปรึกษาหารือโดยใช้หลักเกณฑ์ตามมาตรฐาน อย่างเช่น ความจำเป็นเร่งด่วนของการอนุรักษ์ และโอกาสในการสนับสนุนกิจกรรมอนุรักษ์ที่เป็นอยู่

ในพื้นที่เสี่ยงเหล่านี้ เราได้จำแนก 754 สปีชีส์ 509 พื้นที่ และ 66 ระเบียงพื้นที่ และได้จัดลำดับความสำคัญเพื่อการลงทุนเชิงอนุรักษ์สำหรับ 152 สปีชีส์ 74 พื้นที่ และสี่ระเบียงพื้นที่ สปีชีส์ที่ถูกจัดว่ามีความสำคัญมีจำนวนเพิ่มขึ้นอย่างมากจาก 67 สปีชีส์ตามฐานข้อมูลพื้นฐานระบบนิเวศที่จัดทำในครั้งแรก ซึ่งเป็นผลมาจากการผนวกรวมสปีชีส์ของพืชที่มีความจำเป็นเร่งด่วน และการขยายพื้นที่การวิเคราะห์ให้ครอบคลุมประเทศพม่า ซึ่งเป็นแหล่งอาศัยของสิ่งมีชีวิตหลายประเภทซึ่งไม่มีอยู่ในพื้นที่เสี่ยงส่วนอื่น ๆ

ระเบียงพื้นที่ที่สำคัญเพื่อการลงทุนในพื้นที่เสี่ยงเขตอินโด-พม่า

ในระหว่างการปรึกษาหารือกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย มีการแสดงฉันทามติค่อนข้างหนักแน่นว่า CEPF ควรดำเนินการตามลำดับความสำคัญเชิงภูมิศาสตร์ที่เป็นอยู่ต่อไป (อย่างเช่น การให้ความสำคัญกับพื้นที่ลุ่มน้ำโขงและแม่น้ำสาขาที่สำคัญ และพื้นที่แหล่งหินปูนบริเวณจีน-เวียดนาม พื้นที่เขตหินปูนในที่ราบสูงทางตอน

เหนือ) รวมทั้งระเบียบพื้นที่และแหล่งพื้นที่อื่น ๆ) และอาจขยายพื้นที่ที่ให้ความสำคัญหากมีทรัพยากรมากเพียงพอ ทั้งยังมีฉันทามติโดยทั่วไปที่เสนอให้รวมพื้นที่ตอนเลสาบ (Tonle Sap Lake) และพื้นที่น้ำหลาก (Inundation Zone) รวมทั้งเทือกเขาไหหนาน (Hainan Mountains) ให้เป็นระเบียบพื้นที่ที่มีความสำคัญด้วย เนื่องจากที่ผ่านมามีช่องว่างการให้ทุนอย่างมาก และมีการคุกคามเพิ่มขึ้นมากในระเบียบพื้นที่ทั้งสองแห่ง ไม่มีการจำแนกระเบียบพื้นที่ที่สำคัญในพม่า แม้จะมีการลงทุนด้านการอนุรักษ์ค่อนข้างต่ำ เป็นเหตุให้หลายพื้นที่และระเบียบพื้นที่ต้องประสบปัญหาการคุกคามที่รุนแรง และจำเป็นต้องมียุทธศาสตร์ที่แตกต่างไปจากพื้นที่เสี่ยงอื่น ๆ ในขณะเดียวกันแหล่งทุนอื่น ๆ ให้ความสำคัญต่อการลงทุนในพม่า

มีการจำแนกประเด็นที่ควรให้ความสำคัญในการลงทุนเชิงอนุรักษ์ในพื้นที่เสี่ยง โดยผ่านการจัดการปรึกษาหารือกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย การวิเคราะห์ภัยคุกคามที่สำคัญต่อความหลากหลายทางชีวภาพในพื้นที่เสี่ยงเหล่านี้และสาเหตุที่รากเหง้า โดยจัดให้ภัยคุกคามที่สำคัญสุดได้แก่การล่าสัตว์และการค้าสัตว์ป่า ซึ่งส่งผลกระทบต่อการสูญพันธุ์ของสิ่งมีชีวิตและส่งผลกระทบต่อระบบนิเวศโดยรวม ทั้งยังมีการจำแนกผลกระทบของการทำเกษตรแบบอุตสาหกรรมไม่ว่าจะเป็นการปลูกยางพารา ปาล์มน้ำมัน ชา และพืชเศรษฐกิจอื่น ๆ ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงแหล่งอาศัยทางธรรมชาติ โดยถือเป็นภัยคุกคามที่สำคัญสุดในลำดับต่อมา ตามมาด้วยภัยคุกคามจากโครงการเขื่อนผลิตไฟฟ้า ซึ่งเป็นภัยคุกคามสำคัญต่อระบบนิเวศของแม่น้ำในพื้นที่เสี่ยง ในการปรึกษาหารือกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย มีฉันทามติโดยทั่วไปว่าภัยคุกคามทั้งสามประการจะเลวร้ายลงยิ่งขึ้นเรื่อย ๆ อย่างน้อยในระยะสั้น อย่างไรก็ตาม ภัยคุกคามเหล่านี้มีผลกระทบต่อเศรษฐกิจระดับประเทศและความเป็นอยู่ของคนในชนบท ซึ่งต่างต้องพึ่งพาอาศัยประโยชน์ที่ได้รับจากระบบนิเวศทางธรรมชาติ

เพื่อหาทางรับมือกับภัยคุกคามเหล่านี้และอื่น ๆ และเพื่อเริ่มแก้ปัญหาที่รากเหง้า ทาง CEPF จึงได้จัดทำยุทธศาสตร์การลงทุนซึ่งประกอบด้วยลำดับความสำคัญด้านการลงทุน 21 ประการ ซึ่งจำแนกออกได้เป็นหกกลุ่มยุทธศาสตร์ ทั้งนี้เป็นผลมาจากกระบวนการปรึกษาหารืออย่างต่อเนื่องกับภาคประชาสังคมและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียจากภาครัฐ รวมทั้งแหล่งทุนอื่น ๆ ที่เป็นภาคีกับ CEPF โดยยุทธศาสตร์ของ CEPF สอดคล้องกับยุทธศาสตร์การลงทุนโดยรวม 38 ประเด็นซึ่งแบ่งออกได้เป็น 11 กลุ่มยุทธศาสตร์ และเป็นพื้นฐานเพื่อการประสานงานด้านการลงทุนระหว่าง CEPF กับแหล่งทุนอื่น ๆ ที่สนใจสนับสนุนการทำงานอนุรักษ์ของภาคประชาสังคม

ทิศทางเชิงยุทธศาสตร์และลำดับความสำคัญในการลงทุนของ CEPF ในพื้นที่เสี่ยงเขตนินโด-พม่า

ทิศทางเชิงยุทธศาสตร์	ลำดับความสำคัญในการลงทุน
1. ปกป้องสปีชีส์ที่ถูกคุกคามในระดับโลก ทั้งนี้โดยการบรรเทาผลกระทบจากภัยคุกคามที่สำคัญ	1.1 เปลี่ยนจากพื้นที่โครงการนำร่องเป็นการกำหนดกลุ่มสปีชีส์ที่เป็นเป้าหมายหลักเพื่อจัดทำโครงการอนุรักษ์ในระยะยาว
	1.2 พัฒนาแนวปฏิบัติที่ดีที่สุดเพื่อการอนุรักษ์สปีชีส์พันธุ์สัตว์น้ำจืดเฉพาะถิ่นที่ถูกคุกคามอย่างยิ่ง
	1.3 ทำการวิจัยระดับโลกเกี่ยวกับสปีชีส์ที่ถูกคุกคาม ซึ่งจำเป็นต้องมีการปรับปรุงข้อมูลอย่างมากเกี่ยวกับสถานภาพและการกระจายตัวของสปีชีส์เหล่านี้

ทิศทางเชิงยุทธศาสตร์	ลำดับความสำคัญในการลงทุน
	1.4 สนับสนุนแหล่งทุนที่มีอยู่ให้เป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพในการอนุรักษ์สปีชีส์ที่สำคัญในพื้นที่เสี่ยงเหล่านี้
2. กำหนดมาตรการที่สร้างสรรค์เพื่อแก้ปัญหาการลักลอบค้าสัตว์ป่าและการบริโภคสัตว์ป่า	<p>2.1 สนับสนุนหน่วยงานบังคับใช้กฎหมายเพื่อเปิดโปงเครือข่ายการค้าสัตว์ป่าในระดับสูง ทั้งนี้โดยการให้ข้อมูลกับหน่วยงานเหล่านี้เกี่ยวกับแนวปฏิบัติที่ดีที่สุดในโลกในการสอบสวน และการเสนอแหล่งข้อมูลให้</p> <p>2.2 สนับสนุนความร่วมมือระหว่างหน่วยงานบังคับใช้กฎหมายกับหน่วยงานอื่น ๆ ที่ไม่ใช่หน่วยงานหลัก ทั้งนี้เพื่อลดปัญหาการลักลอบค้าสัตว์ป่าข้ามพรมแดน</p> <p>2.3 ทำงานร่วมกับภาคเอกชนบางส่วนเพื่อส่งเสริมนโยบายโดยสมัครใจที่จะไม่เข้าไปเกี่ยวข้องกับการขนส่ง การค้าและการบริโภคสัตว์ป่าระหว่างประเทศ</p> <p>2.4 สนับสนุนการรณรงค์ การตลาดเชิงสังคม บริการออนไลน์ และการสื่อสารในระยะยาวอื่น ๆ เพื่อลดความต้องการบริโภคสัตว์ป่า และรณรงค์ให้สังคมสนับสนุนการบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับสัตว์ป่า</p>
4. สร้างความเข้มแข็งเพื่อให้ชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์และการจัดการพื้นที่ความหลากหลายทางชีวภาพที่สำคัญ	<p>4.1 สร้างจิตสำนึกถึงความสำคัญของกฎหมายการอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพในบรรดากลุ่มเป้าหมายในพื้นที่ที่มีลำดับความสำคัญสูง</p> <p>4.2 ทำโครงการนำร่องและขยายผลป่าชุมชน พื้นที่ประมงชุมชน และพื้นที่อนุรักษ์และจัดการโดยชุมชน</p> <p>4.3 จัดทำกลไกเพื่อการจัดการร่วมสำหรับพื้นที่อนุรักษ์เดิม ทั้งนี้เพื่อส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชนในการบริหารจัดการทุกระดับ</p> <p>4.4 วิเคราะห์ช่องว่างที่มีอยู่ในพื้นที่เสี่ยงด้านความหลากหลายทางชีวภาพหลักในพม่า และสนับสนุนการขยายเครือข่ายพื้นที่อนุรักษ์โดยใช้รูปแบบการจัดการโดยชุมชน</p>

ทิศทางเชิงยุทธศาสตร์	ลำดับความสำคัญในการลงทุน
<p>6. ร่วมมือกับผู้มีบทบาทหลักในผลิตภัณฑ์ให้ความหลากหลายทางชีวภาพ ชุมชน และความเป็นอยู่ของประชาชนเป็นปัจจัยหนึ่งในการวางแผนงานพัฒนาในพื้นที่ระเบียบที่มีความสำคัญ</p>	<p>6.1 สนับสนุนความพยายามของภาคประชาสังคมในการวิเคราะหนโยบาย แผนและโครงการด้านการพัฒนา ประเมินผลกระทบที่มีต่อความหลากหลายทางชีวภาพ ชุมชนและความเป็นอยู่ และเสนอแนวทางการพัฒนาในทางเลือกและมาตรการบรรเทาผลกระทบที่เหมาะสม หากจำเป็น</p> <p>6.2 ส่งเสริมให้ความหลากหลายทางชีวภาพและคุณค่าของระบบนิเวศในพื้นที่ระเบียบที่สำคัญ เป็นข้อมูลที่น่าไปใช้ในการวางแผนการใช้ที่ดินและการพัฒนาในทุกระดับ</p> <p>6.3 จัดทำแบบแผนและการสาคิตรีโครงการเพื่อฟื้นฟูด้านนิเวศ เพื่อช่วยให้โครงการป่าไม้ระดับชาติส่งผลกระทบต่อความหลากหลายทางชีวภาพมากขึ้น</p> <p>6.4 ร่วมมือกับสื่อมวลชนในฐานะเป็นเครื่องมือสร้างจิตสำนึกและช่วยให้สาธารณชนตระหนักถึงการถกเถียงในประเด็นสิ่งแวดล้อม</p>
<p>8. ส่งเสริมศักยภาพของภาคประชาสังคม ในการทำงานด้านความหลากหลายทางชีวภาพ ชุมชน และความเป็นอยู่ในระดับภูมิภาค ระดับชาติ ระดับท้องถิ่น และระดับรากหญ้า</p>	<p>8.1 สนับสนุนกิจกรรมสร้างเครือข่ายที่ช่วยให้ภาคประชาสังคมร่วมมือกันแก้ไขปัญหาความสำคัญและกำลังเกิดขึ้น</p> <p>8.2 ให้ความสนับสนุนหลักเพื่อการพัฒนาเชิงองค์การสำหรับหน่วยงานภาคประชาสังคมในประเทศ</p> <p>8.3 จัดตั้งหน่วยงานกลางเพื่อประสานงานจับคู่ให้อาสาสมัครสามารถทำงานตอบสนองความต้องการด้านการอบรมของหน่วยงานภาคประชาสังคมแต่ละแห่งได้</p>
<p>11. สร้างความเป็นผู้นำเชิงยุทธศาสตร์และการประสานงานอย่างเป็นทางการเพื่อการลงทุนด้านการอนุรักษ์ โดยผ่านการประสานงานของทีมดำเนินงานระดับภูมิภาค</p>	<p>11.1 ปฏิบัติตามและประสานงานกระบวนการและขั้นตอนการให้ทุนของ CEPF เพื่อประกันให้มีการดำเนินงานตามยุทธศาสตร์การลงทุนอย่างเป็นทางการผลตลอดทั่วพื้นที่เสี่ยง</p> <p>11.2 ส่งเสริมความเป็นชุมชนของกลุ่มภาคประชาสังคมที่ทำงานในพื้นที่เชิงสถาบันและการเมืองที่หลากหลาย เพื่อให้สามารถร่วมมือกันจนบรรลุเป้าหมายการอนุรักษ์ตามที่ระบุไว้ในข้อมูลพื้นฐานระบบนิเวศ</p>

หมายเหตุ: เพื่อประโยชน์ในการอ้างอิง จึงกำหนดจำนวนทิศทางเชิงยุทธศาสตร์และลำดับความสำคัญในการลงทุนของยุทธศาสตร์ CEPF (ทิศทางเชิงยุทธศาสตร์หกประการ) ที่สอดคล้องกับภาพรวมของยุทธศาสตร์ทั้งหมด (ทิศทางเชิงยุทธศาสตร์ 11 ประการ)

สรุป

ในแง่ความหลากหลายและความเฉพาะถิ่นของสปีชีส์ พื้นที่เสี่ยงเขตอินโด-พม่าถือเป็นหนึ่งในภูมิภาคที่มีความสำคัญมากที่สุดด้านความหลากหลายทางชีวภาพของโลก แต่เนื่องจากแรงกดดันของการเติบโตด้านประชากรอย่างมาก การพัฒนาเศรษฐกิจอย่างรวดเร็วและแบบแผนการบริโภคที่เปลี่ยนแปลงไป เป็นเหตุให้ระบบนิเวศตามธรรมชาติในพื้นที่เสี่ยงเหล่านี้เผชิญกับแรงกดดันเพิ่มขึ้น เนื่องจากในช่วงทศวรรษ 1990 ประชาคมระหว่างประเทศให้ความสำคัญกับการอนุรักษ์ในพื้นที่เสี่ยงเหล่านี้ และการพัฒนาด้านการเมืองช่วยให้มีการให้ทุนสนับสนุนด้านการพัฒนาในต่างประเทศมากขึ้น เป็นเหตุให้ประเทศส่วนใหญ่ในภูมิภาคได้รับประโยชน์จากการลงทุนด้านการอนุรักษ์ โดยเฉพาะรัฐบาลประเทศต่าง ๆ และเอ็นจีโระหว่างประเทศ การลงทุนเหล่านี้ส่งผลให้เกิดพื้นที่การอนุรักษ์อย่างเป็นทางการเพิ่มขึ้นในแต่ละประเทศ (อย่างน้อยในแง่จำนวนพื้นที่) และมีการพัฒนายุทธศาสตร์การอนุรักษ์ที่ได้รับการพิสูจน์ว่ามีประสิทธิภาพ แม้จะส่งผลในระดับที่จำกัด

อย่างไรก็ตาม ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา แหล่งทุนสนับสนุนการอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพได้ลดน้อยลงไปเรื่อย ๆ เนื่องจากแหล่งทุนเปลี่ยนไปให้ความสำคัญกับประเด็นปัญหาอื่น ๆ (โดยเฉพาะด้านการเปลี่ยนแปลงสภาวะภูมิอากาศ) หรือไม่ก็ย้ายฐานการให้ทุนออกไปจากพื้นที่เสี่ยงเหล่านี้ ในเวลาเดียวกัน การเปลี่ยนแปลงด้านการเมืองและเศรษฐกิจมีส่วนสนับสนุนการลงทุนของภาคเอกชนมากขึ้นในกิจการไฟฟ้าพลังน้ำ เกษตรแบบอุตสาหกรรม การทำเหมืองแร่ และอุตสาหกรรมอื่น ๆ ซึ่งมีแนวโน้มจะส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมอย่างมาก แม้ว่าแนวโน้มเช่นนี้เป็นปัญหาท้าทายต่อการอนุรักษ์เพิ่มขึ้น แต่ก็มีการพัฒนาในเชิงบวกในแง่การเติบโตของกลุ่มภาคประชาสังคมในประเทศที่เข้ามามีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ และการทำงานเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน การกำจัดความยากจน และการทำงานเพื่อความเท่าเทียมทางสังคมมากขึ้น

การเกิดขึ้นของกลุ่มต่าง ๆ เหล่านี้ถือเป็นโอกาสที่ CEPF และแหล่งทุนอื่น ๆ จะเข้ามามีส่วนสนับสนุนการรวมตัวเป็นเครือข่ายของภาคประชาสังคม ตั้งแต่การรวมตัวของเอ็นจีโระหว่างประเทศไปจนถึงกลุ่มระดับชุมชน และการพัฒนาแบบแผนการให้ทุนอย่างเป็นทางการเป็นองค์รวมเพื่อแก้ปัญหาด้านการอนุรักษ์ที่สำคัญจากแง่มุมที่หลากหลาย ยุทธศาสตร์การลงทุนร่วมซึ่งมีรายละเอียดอยู่ในข้อมูลพื้นฐานระบบนิเวศ จะเป็นกรอบโครงสร้างของการพัฒนาความเป็นภาคีซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นทั้งในระดับพื้นที่ ระดับชาติ และระดับภูมิภาค ยุทธศาสตร์การลงทุนเช่นนี้เป็นตัวชี้วัดที่ท้าทายและสะท้อนปัญหาการอนุรักษ์ที่คุกคามต่อพื้นที่เสี่ยงเขตอินโด-พม่า การแก้ปัญหาความท้าทายเหล่านี้ภายในเวลาห้าปีข้างหน้าดูเหมือนจะเป็นไปไม่ได้ อย่างไรก็ตาม การลงทุนในภาคประชาสังคมอย่างมียุทธศาสตร์ของ CEPF จะเป็นการปูพื้นฐานที่มั่นคง ทำให้เกิดความรู้และแนวปฏิบัติที่ดีซึ่งจะนำไปสู่การจัดทำมาตรการที่เป็นผลเพื่อสร้างความเข้มแข็ง ขยายความร่วมมือและส่งเสริมความร่วมมือกันระหว่างขบวนการอนุรักษ์

